

[Alsing Andersen.]

vil nævne, inden jeg slutter. Det er det spørgsmål, som har været diskuteret — navnlig i kommissionen, men også tidligere andetsteds, ja, i den forrige kommission for 30-40 år siden — spørgsmålet om, i hvor høj grad staten, altså den danske stat, burde eje de ejendomme, hvor vi har vore kontorer i de forskellige lande, og hvor til dels også, en del af tjenestemændene, f. eks. cheferne, bor. Der har været en del diskussion herom, men jeg tror, jeg har lov til at sige, at de skiftende regeringer har været fælles om ikke at foretage sig ret meget på dette område. Jeg tror, det er en fejl, men lad os ikke diskutere fortiden. (*Afbrydelse*). Ja, jeg har nu i alt fald den personlige opfattelse, at hvis man i højere grad havde interesseret sig for at investere i ejendomme i udlandet, ville den danske statskasse og de danske skatteydere have været godt tjent dermed, og så havde vi været forskånet for megen tilfældighed og for vilkårlige lejeansættelser, som private grundejere og husejere naturligvis er fristet til, når det drejer sig om udleje af bygninger til en fremmed stat, om hvilken de alle sammen forudsætter, at den kan betale omtrent, hvad det skal være.

Nu foreslås der oprettet et ejendomsnavn, således at man i hvert enkelt tilfælde kan undersøge, hvor det vil være rimeligt for fremtiden at have statsejede ejendomme i fremmede lande, og hvor det vil være rimeligt at bo til leje, både for kontorenes vedkommende og for tjenestemændenes vedkommende. Vi har drøftet det i kommissionen, og de oplysninger, der foreligger, viser, at man ingenlunde på forhånd kan fastslå, at statsejede omgivelser altid er en fordel. Det kan også være en fordel at leje sig ind i udlandet, men forholdet skifter overordentligt, og jeg tror, det vil være en fordel, hvis man i højere grad kommer ind på — på fornuftig måde naturligvis — at skaffe sig statsejede ejendomme de vigtigste steder. Gennem dette ejendomsnavn, som foreslås oprettet, håber jeg at man vil kunne gøre skridt frem i den retning. Jeg tror, det vil være en fordel for statskassen.

Jeg tror for øvrigt, hvis jeg må gøre den personlige tilføjelse, at det ville have været en yderligere fordel, hvis man foruden at oprette et ejendomsnavn også havde op-

rettet en slags ejendomsfond med visse bidrag årligt, f. eks. på finansloven, som man f. eks. har det i Sverige, så at både ejendomsnævnet og de skiftende regeringer havde et lettere og sikrere grundlag for at handle hurtigt og effektivt og således kunne udnytte en gunstig situation til fordel for den danske stat, når man kom til den overbevisning, at køb af en ejendom i udlandet ville være rigtigt.

Et spørgsmål til vil jeg gerne nævne. Det er også et spørgsmål, der har været diskuteret en del og måske også vil blive det i denne forbindelse. Det er spørgsmålet om statsinventar i tjenestemændenes boliger i udlandet. Der er naturligvis ingen, der tænker på, at alt inventar, alle møbler, skal være statsejede i tjenestemændenes boliger, men på den anden side tror jeg, man kan fastslå, at hvis man i højere grad gennemfører, at udstyr af boliger med det vigtigste inventar, service o. s. v. bliver statsejet, vil det i høj grad betyde en besparelse for den danske stat. Hidtil har det været sådan i al almindelighed, at man må slæbe vældige møblementer jorden rundt, fordi de ejes af de pågældende tjenestemænd, eller også må disse købe møbler de steder, de kommer hen, og prøve at få solgt dem igen, når de skal flytte et andet sted hen. Det er både for tjenestemændene og for den danske statskasse en irrationel metode, og jeg tror, at de temmelig store flytteomkostninger, som afholdes hvert år, vil falde ganske betydeligt, hvis man går et skridt længere ad denne vej.

Der kunne være mange andre enkeltheder af interesse, som jeg kunne fordybe mig i på grundlag af den foreliggende betænkning med de tilhørende lovforslag, men jeg skal ikke bruge mere af tingets tid dertil.

Jeg skal nøjes med til slut at sige, at det samlede finansielle resultat, man er kommet til, er, at man regner med en stigning i udgifterne på 3-4 mill. kr. eller omkring en halv snes procent af det beløb, hvortil man har anslået udgifterne til udenrigstjenesten i finanslovforslaget 1961-62. Det er deromkring i alt fald, og jeg synes ikke, det er afskrækkende. Jeg tror ærlig talt ikke, vi kan komme billigere igennem, når vi skal have en forsvarlig udenrigstjeneste. Det er da også sådan efter de undersøgelser, der